

Arrest

nr. 152 007 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JEENINGA, loco advocaat P. STAES en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T.(...) I.(...), bent een achtendertigjarige Marokkaan, die afkomstig is van het dorp Tafersit in de provincie Nador. U heeft daar heel uw leven gewoond. U ging naar school tot het derde jaar van het lager onderwijs. U bent Berber van etnische origine. Uw beide ouders verblijven momenteel in België. Ook uw zus F.(...), en nog drie broers genaamd H.(...), M.(...) en H.(...)verblijven allen in België. Uw zus R.(...)is nog in Marokko, uw zus R.(...) in Frankrijk en uw broer S.(...) in Duitsland.

In december 1995 verliet u Marokko een eerste maal aangezien er geen werk voorhanden was. Na een bepaalde tijd in België, keerde u in 1997 terug naar Marokko.

In 2000 besloot u opnieuw naar Europa te komen, waarna u een regularisatieaanvraag indiende bij de Stad Antwerpen op 28 januari 2000. Hierna volgden meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (zie DVZdossier).

Op 8 oktober 2002 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot tien maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Op 26 april 2004 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 20 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging, bendevorming en onwettige wapendracht.

Op 16 februari 2005 werd de beslissing tot verwerping van uw regularisatieaanvraag betekend.

Op 7 februari 2007 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf wegens valsheid in geschriften. Op 29 augustus 2007 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens afpersing, diefstal met geweld of bedreiging en aanranding van de eerbaarheid op een meerderjarige.

Op 19 november 2007 werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas (CIM) en op 23 januari 2008 naar het Centrum voor Illegalen Vottem (CIV). Op 27 januari 2008 werd u gerepatrieerd naar Marokko.

U kwam enkele maanden later terug naar België, waarna u op 27 september 2010 een aanvraag deed tot medische regularisatie. Deze aanvraag werd geweigerd, waarna u op 30 september 2013 opnieuw een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. U werd hierna andermaal overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas (CIM) op 16 december 2013. Op 23 december 2013 werd u vrijgesteld door een bevel van de RVV.

Op 19 februari 2014 diende u een aanvraag tot gezinshereniging in.

Op 22 april 2014 kreeg u andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 juni 2014 diende u andermaal een aanvraag in tot medische regularisatie. Deze werd geweigerd omwille van redenen van openbare orde.

Op 7 augustus 2014 kreeg u een opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 maart 2015 diende u andermaal een aanvraag in tot medische regularisatie. Deze werd opnieuw geweigerd omwille van redenen van openbare orde.

Op 23 juni 2015 werd u opnieuw overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas (CIM).

Een repatriëring werd gepland op 16 juli 2015. Deze repatriëring werd evenwel geannuleerd omdat u op 13 juli 2015 u een asielaanvraag indiende bij de bevoegde instanties. U haalt hierin aan dat u in België homoseksueel bent geworden en bijgevolg onmogelijk terug kan naar Marokko. Verder stelt u dat u niet naar Marokko kunt terugkeren omdat u al 20 jaar in België woont en dat u medische en psychische problemen heeft.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een attest voor van het CAW De Terp (dd. 30 juli 2015), een aantal medische documenten en een document van 'De Sleutel'.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het is van belang in te gaan op uw verklaringen betreffende uw voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Eerst en vooral dient hierover opgemerkt dat het merkwaardig is dat u pas in de periode 2007 - begin 2008 tot het besef kwam dat u homoseksueel was, en dan meer bepaald pas nadat u problemen had

met de vader van uw toenmalige vriendin en de politie u oppakte (CGVS, p. 4, 8). Sindsdien heeft u naar eigen zeggen geen contact meer met vrouwen (CGVS, p. 4). Ten eerste is het bevreemdend dat u blijkbaar in enkele maanden tijd tot het besef kwam dat u homoseksueel was, en dan blijkbaar nog enkel maar omdat u problemen ervoer met de familie van uw vriendin en de politie. Dat deze zaken aan de oorzaak liggen van een ontluikend besef van homoseksualiteit, doet ernstige vragen stellen bij uw geloofwaardigheid gezien dit bewustwordingsproces redelijkerwijs op een meer complexe manier verloopt. Uw hoogst oppervlakkige verklaring dat er met mannen geen problemen zijn zoals met vrouwen (CGVS, p. 13), is daarenboven wel een zeer bijzonder bedenkelijke manier om uw homoseksualiteit te motiveren.

Voorts is het opvallend dat u op de vragen die polsen naar uw beleving van de homoseksualiteit bijzonder vaag en oppervlakkig antwoordt. Wanneer u bijvoorbeeld gevraagd wordt naar wat het voor u betekent om homoseksueel te zijn, zegt u enkel dat het goed is (CGVS, p. 8). Wanneer de vraag herhaald wordt, geeft u aan dat u zo geworden bent in België en veel plaatsen kent waar deze mensen elkaar ontmoeten (CGVS, p. 8). Gevraagd naar hoe u tot de vaststelling kwam dat u homoseksueel was, zegt u heel kortaf dat u in de buurt van het park in Antwerpen was, binnen in dat park ging en het daar allemaal begon (CGVS, p. 9). U slaagt er niet in uit te leggen wat er toen in u omging, u stelt enkel dat alle mensen in dat park homo zijn (CGVS, p. 9).

Er kan redelijkerwijs verwacht worden, dat iemand die op een bepaald moment op dertigjarige leeftijd beseft dat hij zich aangetrokken voelt tot mannen, nadat hij daarvoor in relatie was met een vrouw en na een jarenlang verblijf in België, daar toch uitgebreider en meer diepgaand op kan antwoorden. Dat u in casu erg op de vlakte blijft en de vragen soms ontwijkend beantwoordt, is dan ook erg opvallend.

Meer nog, wanneer dan zeer duidelijk gevraagd wordt of dit voor u betekent dat u zich aangetrokken voelt tot mannen of dat u eerder niet van vrouwen houdt, zegt u dat u niet van vrouwen houdt (CGVS, p. 8). Dit antwoord is bijzonder vreemd voor iemand die beweert homoseksueel te zijn. Het mag ook verbazen dat u, gevraagd of u zich ooit aangetrokken heeft gevoeld tot mannen, zegt dat u de vraag niet begrijpt (CGVS, p. 8). Wanneer u dan uiteindelijk toch stelt dat u zich ooit seksueel heeft aangetrokken gevoeld tot mannen, en wanneer gevraagd wordt daarover te vertellen, zegt u heel sec dat u gewoon naar het park van Antwerpen gaat en na de seks weer weggaat (CGVS, p. 8).

U slaagt er vervolgens evenmin in om aan te geven wat u nu precies aantrekt in mannen en welke gevoelens u ondervindt wanneer u een man ziet die u leuk vindt. U beperkt zich louter tot expliciete seksuele antwoorden die allerminst getuigen van een doorleefde homoseksuele geaardheid (CGVS, p. 12).

Bovendien, wanneer u gevraagd wordt naar de gedachten die in u opkwamen toen u besepte dat u 'anders' was, stelt u nadat de vraag tweemaal verduidelijkt werd, dat er met mannen geen problemen waren (CGVS, p. 13). Het CGVS is van oordeel dat dit niet bepaald een antwoord is dat blijk geeft van een diepgewortelde beleving van homoseksualiteit. Dat u het er overigens niet moeilijk mee had om te beseffen dat u zich aangetrokken voelde tot mannen (CGVS, p. 13), terwijl dit in de Marokkaanse cultuur niet wordt aanvaard, is al evenmin overtuigend gezien het besef dat u een 'andere' geaardheid heeft redelijkerwijs gezien uw Marokkaanse afkomst wel een zeker innerlijke conflict met zich meebrengt. Dit is voor u kennelijk niet van toepassing, terwijl er mag worden verwacht dat dit normaliter wel op één of andere manier zou voorvallen indien u daadwerkelijk homoseksueel zou zijn.

Dat u op deze vragen op een dergelijk vage en oppervlakkige wijze antwoordt, zonder enige emoties of gevoelens aan te halen die gepaard gaan met het besef van een 'andere' geaardheid dan vroeger het geval was, is een vaststelling die uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Daarenboven beweert u dat u er bij de gesprekken die u gedurende twee jaar voerde met een medewerker van het CAW omtrent uw geaardheid, kennelijk enkel koffie gedronken werd en enkel informatie gegeven werd over de noodzaak van condoomgebruik (CGVS, p. 9). Waarover u het bijkomend nog inhoudelijk heeft met deze mensen, kan u niet vertellen (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met het feit dat u al twee jaar lang naar het CAW ging, waardoor u toch wel meer informatie zou moeten kunnen geven over de inhoud van die sessies, zegt u dat u daar de laatste vier à vijf maanden niet meer heen ging (CGVS, p. 9). Toch is het bijzonder frappant dat u niet in staat bent om iets meer te kunnen vertellen over de inhoud van die gesprekssessies. Een afwezigheid van vijf maanden is hiervoor geen voldoende verklaring. Ook hier vervalt u in erg oppervlakkige verklaringen, waardoor het Commissariaat – generaal eens te meer ernstige vragen stelt bij uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Ook het feit dat u er niet in slaagt om concrete ontmoetingsplaatsen te vermelden waar u andere homoseksuelen ontmoet, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. U zegt dat u vroeger naar 'een' café in Antwerpen ging, maar wanneer u gevraagd wordt naar de naam, verklaart u het zich niet meer te herinneren alsook bent u de straatnaam vergeten (CGVS, p. 10). Gevraagd naar andere locaties waar u mensen ontmoette, kan u naast het park in Antwerpen geen andere concrete plaatsen geven (CGVS, p. 10). U zegt dan wel dat het van het jaar 2010 à 2011 geleden is dat u daar nog heen ging, toch mag het verbazen dat u zich geen enkele naam meer herinnert van een café waar u mensen ontmoette met dezelfde geaardheid.

Voorts verklaart u dat u na uw repatriëring in 2008 vier tot vijf maanden verbleef in Marokko alvorens u opnieuw naar België kwam. Gevraagd of u in die periode problemen heeft gehad, stelt u dat u toen een drugsprobleem had en veel alcohol dronk (CGVS, p. 7). U zegt bijkomend dat het moeilijk is daar te blijven als men er al twintig jaar weg is (CGVS, p. 7). Het is opmerkelijk dat u zich hierbij vooral focust op uw verslavingsproblematiek en daarbij geen problemen vermeldt die veroorzaakt werden door uw homoseksualiteit. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat u in de beginfase van uw besef 'anders' te zijn, toch geworsteld heeft met dit gegeven toen u ettelijke maanden terug was in de Marokkaanse gemeenschap dewelke mensen met een homoseksuele geaardheid niet tolereert. Dat u daar kennelijk niet mee bezig was, zet uw geloofwaardigheid verder op losse schroeven.

Tot slot dient er te worden gewezen op de vaststelling dat uw administratief dossier geen informatie bevat waaruit zou kunnen blijken dat u daadwerkelijk homoseksueel zou zijn. Integendeel, uit de vragenlijst van de sectie Identificatie en Verwijdering van de DVZ (dd. 24/06/2015) blijkt dat u op geen enkel moment aangeeft dat u homoseksueel zou zijn en dat u door uw geaardheid niet naar Marokko kunt terugkeren. Dit terwijl uitdrukkelijk werd gevraagd naar de redenen waarom u niet naar uw land kunt terugkeren (vragenlijst sectie Identificatie en Verwijdering, vraag 9).

De cumulatie van bovenstaande opmerkingen geeft duidelijk aan dat er aan uw voornaamste asielmotief, namelijk uw voorgehouden homoseksuele geaardheid, geen enkel geloof kan worden gehecht.

U geeft verder aan niet terug te kunnen gaan naar Marokko gezien u er geen familie meer heeft, er geen nabije ziekenhuizen zijn, u lijdt aan een verslavingsproblematiek, psychische problemen alsook nek- en schouderklachten en u hier al twintig jaar verblijft (CGVS, p. 2).

In Marokko heeft u echter nooit problemen gekend met de Marokkaanse autoriteiten (CGVS, p. 6) en u noch uw familieleden zijn in uw land ooit politiek actief geweest (CGVS, p. 7). U zou uw land in 1995 heeft verlaten hebben omdat er geen werk was (CGVS, p. 6).

Het Commissariaat – generaal stelt zodoende vast dat deze problemen puur socio-economisch of medisch van aard zijn en geen verband houden met de Conventie van Genève. Bijgevolg kan niet worden geconcludeerd dat u omwille van deze problemen een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een bepaalde politieke overtuiging. Ze kunnen evenmin leiden tot de conclusie dat u in Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw psychische problemen moet er worden vastgesteld dat u geen enkel attest voorlegt waaruit kan worden afgeleid dat deze voorgehouden problemen relevant zouden zijn met betrekking tot de beoordeling van uw asielaanvraag.

Wat betreft uw medische problemen moet er bovendien worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Dat uw nood aan internationale bescherming om welke reden dan ook danig moet worden gerelativeerd wordt verder bevestigd door het feit dat u pas ettelijke jaren na uw aankomst in België asiel aanvroeg. In casu ontdekte u al in 2007 dat u zich tot mannen aangetrokken voelde, de andere problemen die u aanhaalde zouden ook al jaren bestaan. U vraagt echter pas een eerste maal asiel aan op 13 juli 2015, en dat enkele dagen vóór een geplande repatriëring. In tussentijd diende u wel een aantal (medische) regularisatieaanvragen en een aanvraag tot gezinshereniging in (zie DVZ-dossier). Het feit dat u eerst verkoos om meerdere regularisatievragen in te dienen, alvorens u

asiel aanvraag, geeft weinig blijk van een ernstige nood aan internationale bescherming, gezien redelijkerwijs kan verwacht worden dat iemand met een hoge beschermingsnood zo snel mogelijk na aankomst in een veilig land bescherming zou aanvragen. Gevraagd waarom u dan zolang wachtte om een asielaanvraag in te dienen, zegt u dat u niet op de hoogte was van de asielprocedure (CGVS, p. 15). Deze verklaring acht het CGVS echter niet overtuigend gezien u kennelijk wel vlak na aankomst in het jaar 2000 wist hoe u een regularisatieaanvraag kon indienen en later ook overging tot het indienen van medische regularisatieaanvragen en bovendien gezinshereniging aanvraag. Deze aanvragen houden evenzeer complexe juridische procedures in, waardoor het niet aannemelijk is dat u zich niet kon laten informeren over het indienen van een asielaanvraag.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u geen elementen aanhaalt die de toekenning van de status van vluchteling of subsidiaire bescherming zouden rechtvaardigen.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Het attest van het CAW dat u voorlegt, heeft enkel bewijswaarde indien dit zou worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Bovendien zegt u zelf dat dit een gesolliciteerd document betreft (CGVS, p. 9), waardoor vragen kunnen gesteld worden bij de objectiviteit van de tekst. Het attest doet trouwens, opmerkelijk genoeg, geen enkele uitspraak over uw voorgehouden homoseksuele geaardheid, het geeft enkel aan dat de medewerkers van het CAW met u gepraat zouden hebben en u advies gaven over werk, huisvesting en geaardheid. Het document van 'De Sleutel' (dd. 26/02/2015), een organisatie waar u zich op 18 september 2013 aanmeldde doet dit trouwens vreemd genoeg evenmin. De overige documenten bevatten geen enkele informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u in Marokko een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift twee persartikelen waaruit blijkt dat een gevangenisstraf in Marokko in de praktijk vaak wordt toegepast.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van de het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“(…)Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het is van belang in te gaan op uw verklaringen betreffende uw voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Eerst en vooral dient hierover opgemerkt dat het merkwaardig is dat u pas in de periode 2007 - begin 2008 tot het besef kwam dat u homoseksueel was, en dan meer bepaald pas nadat u problemen had met de vader van uw toenmalige vriendin en de politie u oppakte (CGVS, p. 4, 8). Sindsdien heeft u naar eigen zeggen geen contact meer met vrouwen (CGVS, p. 4). Ten eerste is het bevreemdend dat u blijkbaar in enkele maanden tijd tot het besef kwam dat u homoseksueel was, en dan blijkbaar nog enkel maar omdat u problemen ervoer met de familie van uw vriendin en de politie. Dat deze zaken aan de oorzaak liggen van een ontluikend besef van homoseksualiteit, doet ernstige vragen stellen bij uw geloofwaardigheid gezien dit bewustwordingsproces redelijkerwijs op een meer complexe manier verloopt. Uw hoogst oppervlakkige verklaring dat er met mannen geen problemen zijn zoals met vrouwen (CGVS, p. 13), is daarenboven wel een zeer bijzonder bedenkelijke manier om uw homoseksualiteit te motiveren.

Voorts is het opvallend dat u op de vragen die polsen naar uw beleving van de homoseksualiteit bijzonder vaag en oppervlakkig antwoordt. Wanneer u bijvoorbeeld gevraagd wordt naar wat het voor u betekent om homoseksueel te zijn, zegt u enkel dat het goed is (CGVS, p. 8). Wanneer de vraag herhaald wordt, geeft u aan dat u zo geworden bent in België en veel plaatsen kent waar deze mensen elkaar ontmoeten (CGVS, p. 8). Gevraagd naar hoe u tot de vaststelling kwam dat u homoseksueel was, zegt u heel kortaf dat u in de buurt van het park in Antwerpen was, binnen in dat park ging en het daar allemaal begon (CGVS, p. 9). U slaagt er niet in uit te leggen wat er toen in u omging, u stelt enkel dat alle mensen in dat park homo zijn (CGVS, p. 9).

Er kan redelijkerwijs verwacht worden, dat iemand die op een bepaald moment op dertigjarige leeftijd beseft dat hij zich aangetrokken voelt tot mannen, nadat hij daarvoor in relatie was met een vrouw en na een jarenlang verblijf in België, daar toch uitgebreider en meer diepgaand op kan antwoorden. Dat u in casu erg op de vlakte blijft en de vragen soms ontwijkend beantwoordt, is dan ook erg opvallend.

Meer nog, wanneer dan zeer duidelijk gevraagd wordt of dit voor u betekent dat u zich aangetrokken voelt tot mannen of dat u eerder niet van vrouwen houdt, zegt u dat u niet van vrouwen houdt (CGVS, p. 8). Dit antwoord is bijzonder vreemd voor iemand die beweert homoseksueel te zijn. Het mag ook verbazen dat u, gevraagd of u zich ooit aangetrokken heeft gevoeld tot mannen, zegt dat u de vraag niet begrijpt (CGVS, p. 8). Wanneer u dan uiteindelijk toch stelt dat u zich ooit seksueel heeft aangetrokken gevoeld tot mannen, en wanneer gevraagd wordt daarover te vertellen, zegt u heel sec dat u gewoon naar het park van Antwerpen gaat en na de seks weer weggaat (CGVS, p. 8).

U slaagt er vervolgens evenmin in om aan te geven wat u nu precies aantrekt in mannen en welke gevoelens u ondervindt wanneer u een man ziet die u leuk vindt. U beperkt zich louter tot expliciete seksuele antwoorden die allerminst getuigen van een doorleefde homoseksuele geaardheid (CGVS, p. 12).

Bovendien, wanneer u gevraagd wordt naar de gedachten die in u opkwamen toen u besepte dat u 'anders' was, stelt u nadat de vraag tweemaal verduidelijkt werd, dat er met mannen geen problemen waren (CGVS, p. 13). Het CGVS is van oordeel dat dit niet bepaald een antwoord is dat blijk geeft van een diepgewortelde beleving van homoseksualiteit. Dat u het er overigens niet moeilijk mee had om te beseffen dat u zich aangetrokken voelde tot mannen (CGVS, p. 13), terwijl dit in de Marokkaanse cultuur niet wordt aanvaard, is al evenmin overtuigend gezien het besef dat u een 'andere' geaardheid heeft redelijkerwijs gezien uw Marokkaanse afkomst wel een zeker innerlijke conflict met zich meebrengt. Dit is voor u kennelijk niet van toepassing, terwijl er mag worden verwacht dat dit normaliter wel op één of andere manier zou voorvallen indien u daadwerkelijk homoseksueel zou zijn.

Dat u op deze vragen op een dergelijk vage en oppervlakkige wijze antwoordt, zonder enige emoties of gevoelens aan te halen die gepaard gaan met het besef van een 'andere' geaardheid dan vroeger het geval was, is een vaststelling die uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Daarenboven beweert u dat u er bij de gesprekken die u gedurende twee jaar voerde met een medewerker van het CAW omtrent uw geaardheid, kennelijk enkel koffie gedronken werd en enkel informatie gegeven werd over de noodzaak van condoomgebruik (CGVS, p. 9). Waarover u het bijkomend nog inhoudelijk heeft met deze mensen, kan u niet vertellen (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met het feit dat u al twee jaar lang naar het CAW ging, waardoor u toch wel meer informatie zou moeten kunnen geven over de inhoud van die sessies, zegt u dat u daar de laatste vier à vijf maanden niet meer heen ging (CGVS, p. 9). Toch is het bijzonder frappant dat u niet in staat bent om iets meer te kunnen vertellen over de inhoud van die gesprekssessies. Een afwezigheid van vijf maanden is hiervoor geen voldoende verklaring. Ook hier vervalt u in erg oppervlakkige verklaringen, waardoor het Commissariaat – generaal eens te meer ernstige vragen stelt bij uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Ook het feit dat u er niet in slaagt om concrete ontmoetingsplaatsen te vermelden waar u andere homoseksuelen ontmoet, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. U zegt dat u vroeger naar 'een' café in Antwerpen ging, maar wanneer u gevraagd wordt naar de naam, verklaart u het zich niet meer te herinneren alsook bent u de straatnaam vergeten (CGVS, p. 10). Gevraagd naar andere locaties waar u mensen ontmoette, kan u naast het park in Antwerpen geen andere concrete plaatsen geven (CGVS, p. 10). U zegt dan wel dat het van het jaar 2010 à 2011 geleden is dat u daar nog heen ging, toch mag het verbazen dat u zich geen enkele naam meer herinnert van een café waar u mensen ontmoette met dezelfde geaardheid.

Voorts verklaart u dat u na uw repatriëring in 2008 vier tot vijf maanden verbleef in Marokko alvorens u opnieuw naar België kwam. Gevraagd of u in die periode problemen heeft gehad, stelt u dat u toen een drugsprobleem had en veel alcohol dronk (CGVS, p. 7). U zegt bijkomend dat het moeilijk is daar te blijven als men er al twintig jaar weg is (CGVS, p. 7). Het is opmerkelijk dat u zich hierbij vooral focust op uw verslavingsproblematiek en daarbij geen problemen vermeldt die veroorzaakt werden door uw homoseksualiteit. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat u in de beginfase van uw besef 'anders' te zijn, toch geworsteld heeft met dit gegeven toen u ettelijke maanden terug was in de Marokkaanse gemeenschap dewelke mensen met een homoseksuele geaardheid niet tolereert. Dat u daar kennelijk niet mee bezig was, zet uw geloofwaardigheid verder op losse schroeven.

Tot slot dient er te worden gewezen op de vaststelling dat uw administratief dossier geen informatie bevat waaruit zou kunnen blijken dat u daadwerkelijk homoseksueel zou zijn. Integendeel, uit de vragenlijst van de sectie Identificatie en Verwijdering van de DVZ (dd. 24/06/2015) blijkt dat u op geen enkel moment aangeeft dat u homoseksueel zou zijn en dat u door uw geaardheid niet naar Marokko kunt terugkeren. Dit terwijl uitdrukkelijk werd gevraagd naar de redenen waarom u niet naar uw land kunt terugkeren (vragenlijst sectie Identificatie en Verwijdering, vraag 9).

De cumulatie van bovenstaande opmerkingen geeft duidelijk aan dat er aan uw voornaamste asielmotief, namelijk uw voorgehouden homoseksuele geaardheid, geen enkel geloof kan worden gehecht.

U geeft verder aan niet terug te kunnen gaan naar Marokko gezien u er geen familie meer heeft, er geen nabije ziekenhuizen zijn, u lijdt aan een verslavingsproblematiek, psychische problemen alsook nek- en schouderklachten en u hier al twintig jaar verblijft (CGVS, p. 2).

In Marokko heeft u echter nooit problemen gekend met de Marokkaanse autoriteiten (CGVS, p. 6) en u noch uw familieleden zijn in uw land ooit politiek actief geweest (CGVS, p. 7). U zou uw land in 1995 heeft verlaten hebben omdat er geen werk was (CGVS, p. 6).

Het Commissariaat – generaal stelt zodoende vast dat deze problemen puur socio-economisch of medisch van aard zijn en geen verband houden met de Conventie van Genève. Bijgevolg kan niet worden geconcludeerd dat u omwille van deze problemen een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een bepaalde politieke overtuiging. Ze kunnen evenmin leiden tot de conclusie dat u in Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw psychische problemen moet er worden vastgesteld dat u geen enkel attest voorlegt waaruit kan worden afgeleid dat deze voorgehouden problemen relevant zouden zijn met betrekking tot de beoordeling van uw asielaanvraag.

Wat betreft uw medische problemen moet er bovendien worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Dat uw nood aan internationale bescherming om welke reden dan ook danig moet worden gerelativeerd wordt verder bevestigd door het feit dat u pas ettelijke jaren na uw aankomst in België asiel aanvroeg. In casu ontdekte u al in 2007 dat u zich tot mannen aangetrokken voelde, de andere problemen die u aanhaalde zouden ook al jaren bestaan. U vraagt echter pas een eerste maal asiel aan op 13 juli 2015, en dat enkele dagen vóór een geplande repatriëring. In tussentijd diende u wel een aantal (medische) regularisatieaanvragen en een aanvraag tot gezinshereniging in (zie DVZ-dossier). Het feit dat u eerst verkoos om meerdere regularisatievragen in te dienen, alvorens u asiel aanvroeg, geeft weinig blijk van een ernstige nood aan internationale bescherming, gezien redelijkerwijs kan verwacht worden dat iemand met een hoge beschermingsnood zo snel mogelijk na aankomst in een veilig land bescherming zou aanvragen. Gevraagd waarom u dan zolang wachtte om een asielaanvraag in te dienen, zegt u dat u niet op de hoogte was van de asielprocedure (CGVS, p. 15). Deze verklaring acht het CGVS echter niet overtuigend gezien u kennelijk wel vlak na aankomst in het jaar 2000 wist hoe u een regularisatieaanvraag kon indienen en later ook overging tot het indienen van medische regularisatieaanvragen en bovendien gezinshereniging aanvroeg. Deze aanvragen houden evenzeer complexe juridische procedures in, waardoor het niet aannemelijk is dat u zich niet kon laten informeren over het indienen van een asielaanvraag.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u geen elementen aanhaalt die de toekenning van de status van vluchteling of subsidiaire bescherming zouden rechtvaardigen.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Het attest van het CAW dat u voorlegt, heeft enkel bewijswaarde indien dit zou worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Bovendien zegt u zelf dat dit een gesolliciteerd document betreft (CGVS, p. 9), waardoor vragen kunnen gesteld worden bij de objectiviteit van de tekst. Het attest doet trouwens, opmerkelijk genoeg, geen enkele uitspraak over uw voorgehouden homoseksuele geaardheid, het geeft enkel aan dat de medewerkers van het CAW met u gepraat zouden hebben en u advies gaven over werk, huisvesting en geaardheid. Het document van 'De Sleutel' (dd. 26/02/2015), een organisatie waar u zich op 18 september 2013 aanmeldde doet dit trouwens vreemd genoeg evenmin. De overige documenten bevatten geen enkele informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u in Marokko een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier. Deze motivering wordt door de Raad overgenomen.

Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers seksuele geaardheid en dit gelet op zijn beperkte, weinig doorleefde verklaringen dienaangaande.

De loutere stelling dat waar de verwerende partij zou verwachten dat de homoseksuele asielzoeker een zeker innerlijk conflict heeft, liefdevolle relaties zou hebben gehad of vertwijfeling zou voelen wordt uitgegaan van een stereotiep beeld van homoseksualiteit kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de asielzoeker toe om zijn beweerde seksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde geaardheid. Doorheen zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt verzoeker echter steevast terug te koppelen naar seksuele handelingen wanneer gepolst wordt naar zijn gevoelswereld in verband met zijn voorgehouden geaardheid en getuigen zijn verklaringen geenszins van enige emotionele en doorleefde betrokkenheid met zijn geaardheid. Waar verzoeker stelt dat zijn seksuele geaardheid zich binnen de privésfeer bevindt, een subjectief gegeven is dat iedereen op zijn eigen manier beleeft, doet hieraan geen enkele afbreuk. Gelet op voormelde oppervlakkige verklaringen en het klaarblijkelijke onvermogen te vertellen over concrete gevoelens en gedachten met betrekking tot zijn geaardheid, meent de Raad dat verzoeker zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker stelt dat het niet realistisch is om aan te nemen dat asielzoekers weten welke homobars er in een stad aanwezig zijn of in welk artikel van het strafwetboek homoseksualiteit strafbaar wordt gesteld, moet worden opgemerkt dat dit evenmin afbreuk kan doen aan voormelde pertinente vaststellingen. De bestreden beslissing is vooreerst niet gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker niet zou weten in welk artikel van het strafwetboek homoseksualiteit strafbaar wordt gesteld. Dit argument mist aldus feitelijke grondslag. Ook gaf verzoeker vooreerst zelf aan dat hij vroeger in Antwerpen naar "een café" ging, maar wanneer wordt gevraagd naar de naam van dit café of een straatnaam stelt verzoeker dit niet te weten. Als verzoeker daadwerkelijk naar een café ging waar hij homo's zou ontmoeten, kan worden aangenomen dat hij zich de naam van het café of minstens de straat herinnert. Het feit dat verzoeker dienaangaande niets meer weet doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Nu aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid geen geloof kan worden gehecht, is de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie dienaangaande en de strafbaarstelling en bestaande gevangenisstraffen in Marokko zoals blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde persartikelen ter zake niet dienstig.

Ook verzoekers verwijzing naar het arrest van 2 december 2014 van het Hof van Justitie is niet dienstig om afbreuk te doen aan de voormelde, concrete vaststellingen. Voor zover verzoeker stelt dat het hebben van een innerlijk conflict en liefdevolle relaties en het voelen van vertwijfeling gebaseerd is op stereotiepe opvattingen, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins blijkt uit de bestreden beslissing. De voormelde vaststellingen zijn immers geenszins gebaseerd op stereotiepe opvattingen doch houden rekening met zowel de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en gedragingen van verzoeker als met de algemene omstandigheden in zijn land van herkomst.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat er in Marokko een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict aanwezig is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe,

Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF